

Den ryska pressen kring Genève

I de ryska tidningarna har, som vi tidigare meddelat, några allmänt välvilliga uttalanden om fred och avspänning gjorts i samband med Genèvekonferensen. Men tillika framgår av dessa tidningar — på ett påtagligare och grövre sätt än i Bulganins deklamationer — att fredsoffensiven syftar till att framkalla eftergifter från demokratiernas sida utan någon som helst reell förändring i den ryska politiken. Man fördömer "styrkans politik", som, skriver Pravda, hindrar varje "positivt konstruktivt program för reglerandet av tvistiga och olösta internationella frågor". Samma tema har varit ledmotivet i Ny Dags skrivelser under konferensen och har i själva verket också färgat framställningen i en rad slappt optimistiska demokratiska tidningar. "Styrkans politik", det är demokratiernas försvarspolitik. De amerikanska trupperna måste dras tillbaka från Europa, Västtyskland bör inte få rusta upp, de mindre staterna skall bli neutrala och Ryssland är berett att "ge garantier för deras säkerhet och territoriella integritet". Självfallet kan Tyskland inte enas under nuvarande förhållanden. "Kan väl en fredsälskande demokratisk stat som tyska demokratiska republiken (Östtyskland) samtycka till en förening med en stat vars ekonomiska och politiska struktur skulle bestämmas av militarisering och krigsförberedelser?"

Att Ryssland är värnet för freden och de små folkens oberoende har man under Genèvekonferensen haft anledning att betona även i ett annat sammanhang. Femtonårsdagen av de baltiska staternas erövring — på kommunistpråk frigörelse — firades den 21 juli med ledande artiklar i Pravda och Komsomolskaja Pravda. "Under två årtionden förde Litauen, Lettland och Estland en jämmerlig tillvaro som rättslösa vasaller till de stora kapitaliststaterna... För femton år

sedan gjorde en våg av folklig förbittring slut på den anti-nationella, reaktionära regimen i Baltikum... Från denna dag har det nya livets morgonrodnad gått upp över Baltikum, och dess folk har blivit herrar i sina länder och i Sovjetfolkens brödrakrets förvärvat verkligt oberoende" (Pravda). "Genom sina folks orubbliga vilja har de tre republikerna för alltid ingått i Sovjetunionen. I vårt fosterlands folkfamilj har litauer, letter och ester vunnit äkta frihet och nationell oavhängighet" (Komsomolskaja Pravda). En rad representanter för de underkuvade staterna, bland dem givetvis svenskarnas värd Latsis, betygar i Pravda att denna bild av vad som skett är riktig, och de uttrycker de stympade folkens "djupa och innerliga tacksamhet" mot Ryssland.

Kommentarer är överflödiga. Det förbluffande är att det ryska dubbelspråket fortfarande är effektivt; många tar försäkringarna om ryssarnas vördnad för folkens oberoende på allvar, trots att den ryska statsledningen och pressen i samma andedrag anför de baltiska staterna som exempel på hur "verkligt oberoende" och "äkta frihet" är beskaffade.

Det kan vara skäl att i detta sammanhang nämna att Chrustjevs otroliga uttalanden vid ankomsten till Belgrad för närvarande är riktninggivande i propagandan. Gång på gång framhåller tidningarna att ovänskapen med Jugoslavien var ett verk av förrädaren Berija, den utländska kapitalismens agent. Att Stalin regerade vid den tiden berörs inte. De ryska propagandisterna tycks utgå från att den publik de vänder sig till saknar både minne och omdöme, att bilden av nyligen inträffade händelser kan helt förändras genom order av statsledningen. Det fantastiska är att denna taktik till en viss grad lyckas även utanför Ryssland.